

Odpowiedź Profesorowi Antoniemu Gąsiorowskiemu

Z uwagą przeczytałam list dotyczący mojego artykułu o Elżbiecie Granowskiej („Kw.HKM”, 1/1997). Krytyka w kilku punktach jest słuszna i dla mnie, jako „świeżo upieczonego” magistra historii, będzie wskazówką na przyszłość. Niektóre z przedstawionych zarzutów spróbuję jednak odeprzeć.

Nie zamierzam w tym miejscu tłumaczyć się z poszczególnych wskazanych mi błędów, lecz pragnę tylko zwrócić uwagę na kilka spraw. Większość omyłek, mam na myśli tzw. literówki, czy np. niewłaściwy numer dokumentu (w przyp. 15 zamiast nr 179, jak słusznie Pan Profesor zauważa, powinien być nr 779), powstała na skutek moich przeoczeń podczas korekty. Jest to dla mnie nauczka, że przy przygotowywaniu kolejnych tekstów do druku, po otrzymaniu egzemplarza opracowanego w redakcji, więcej uwagi muszę poświęcić na korektę artykułu. Błędy literowe nie występują bowiem w pierwotnej wersji, tzn. pracy magisterskiej. Sentencji *errare humanum est* nie traktuję jako wytłumaczenia, ale pragnę zwrócić uwagę, że każdy może popełniać błędy.

Innym rodzajem błędów, wskazanych przez Pana Profesora, jest niewłaściwa pisownia (kwestia dużych i małych liter) tytułów edycji źródłowych. Tu muszę stwierdzić, że niemalże w każdym opracowaniu czy źródle poświęconym historii średniowiecznej Polski znajdujemy odmienne wersje pisowni cytowanych źródeł. Pozwolę sobie w tym miejscu wskazać tylko dwa przykłady takich niekonsekwencji.

Otóż w *Kodeksie dyplomatycznym Wielkopolski*, w tomach VIII i IX, nad edycją których czuwał właśnie Pan Profesor (tomy wyd. i opr. A. Gąsiorowski, T. Jasiński, kom. A. Gąsiorowski, Warszawa – Poznań 1989 i 1990), skrót SPPP jest rozwijany w dwojaki sposób. W tomie VIII jako: *Starodawne prawa polskiego pomniki*, w tomie IX jako:

Starodawne Prawa Polskiego Pomniki. Dzieła Jana Długosza, które historyk badający dzieje Polski w średniowieczu cytuje w każdej pracy, także nie mają ustalonej pisowni. Np. Grażyna Rutkowska w artykule *Itinerarium królowej Jadwigi 1384–1399* zamieszczonym w: *Dzieło Jadwigi i Jagielly*, wybór i opracowanie W. Biliński, Warszawa 1989, s. 204–225, w wykazie skrótów pisze: Joannis Długosz Senioris canonici Cracoviensis Liber beneficiorum dioecesis... Natomiast autorzy *Polski Jana Długosza* (komitet redakcyjny pod kierunkiem Henryka Samsonowicza, Warszawa 1984) to samo źródło cytują jako *Joannis Dlugossii Senioris Canonici Cracoviensis Liber Beneficiorum dioecesis...* Przytaczanie kolejnych przykładów pisowni wydawnictw źródłowych wprowadziłoby jeszcze większy zamęt, który najczęściej wynika z faktu, iż karty tytułowe źródeł są pisane w całości literami majuskuły.

Niemniej uwagi Pana Profesora pozostaną dla mnie cennymi wskazówkami dotyczącymi warsztatu pracy historyka. Z pewnością będę o nich pamiętać przy podejmowaniu kolejnych badań.

Adres Autorki:

Mgr Olga Miriam Przybyłowicz
Instytut Archeologii i Etnologii PAN
Al. Solidarności 105
00-140 Warszawa